

Een beetje zon

Het viel behoorlijk tegen. Regen en kou in de Provence, wie had dat in mei verwacht? De prachtige orchideeën, de zingende nachtegale en de geurende tijm maakten veel goed, maar de temperatuur en de vochtigheidsgraad pasten niet bij die zuidelijke klanken en kleuren in dit paradijselijke landschap.

De spaanse pijpbloemvlinder.

Dat was anders toen ik voor het eerst, in hartje zomer, aan de voet van de Mont-Ventoux kampeerde. De temperatuur was toen weer dusdanig hoog dat het slechts op de top van die machtige 'puist' van de Provence goed uit te houden was om de talrijke vlinders in dit gebied te bestuderen en te fotograferen. Zoals de 'eigen' apollo van het gebied, de violette vuurvlinder, het bleek hooibeestje, de kleine rotsvlinder, de grote saterzandoog en talrijke andere zandoogsoorten. De hitte en de vele toeristen die deze berg in de zomer teisteren brachten mij op het idee om hier eens in mei te bivakkeren.

Maar zoals gezegd, het zag er naar uit dat ik door het tegenvallende voorjaarsweer nauwelijks een vlinder te zien zou krijgen. De lucht was doorgaans gevuld met donkere wolken en het heerlijke voorjaarszonnetje dat de temperatuur in een mum van tijd kan laten oplopen tot zo'n 25 °C liet het afweten. Maar in een vlinderrijk gebied is zelfs op bewolkte en natte dagen wel iets te ontdekken, zoals een dennenspanner die naast mijn tentje onder een groot blad hing, schuilend voor de vele regendruppels. Het leek er bovendien op dat het een goed distelvlinderjaar zou worden, want zodra de temperatuur toenam, wemelde het van de fladderende 'distels' tussen de bloeiende tijm.

Tekst en foto's: Pim Tiemens

is genoeg

Wat een beetje zon op een bewolkte dag in de Provence veroorzaakt, ontdekte ik toen ik een open veldje verkende met

voornamelijk tijm, bezemstruik en langs de rand wat schermbloemige planten. De wolken hingen zwaar en vol dikke druppels voor de zon en er vloog geen vlinder. Gelukkig heb ik een bloemen- en plantenminnende partner en zij ontdekt daarom vaak eerder dan ik een stilzittende vlinder. 'Een parelmoertje-of-zo!', werd er geroepen. Half verscholen onder de bladeren zat een vlinder die ik nog nooit had gezien en eigenlijk alleen maar in moerassige streken had verwacht. Een ondersoort komt echter ook in droge, kalkrijke streken voor, zoals in de Provence: de moerasparelmoervlinder. Terwijl ik probeerde de prachtig getekende vlinder op de gevoelige plaat vast te leggen, voelde ik dat de

zon onverwacht toch een opening had weten te vinden in de wolken. Als uit het niets verschenen overal op het veldje vliegende vlinders. In een paar seconden was het bloemrijke gebiedje veranderd in een paradijs voor vlinders en vlinderliefhebbers.

Welke het meest opvielen waren de prachtige gele vlindertjes die er bij tientallen vlogen: het geel oranjetipje (*Anthocharis euphenoides*). Iets kleiner dan 'ons' oranjetipje met in plaats van witte, gele vleugels met oranje uiteinden. Samen met distelvlinders, het kleine tijmblauwtje (hoe kan het ook anders met al die tijm!), het bloemenblauwtje, het kalkgraslanddikkopje, koolwitjes, kleine vuurvlinders en veldparelmoervlinders vlogen ze er lustig op los. Het geel oranjetipje is, zoals alle witjes, een driftige vlieger en nooit eens bereid stil voor mijn camera te poseren. En zodra het bewolkt is zijn ze onmiddellijk onvindbaar. Na mijn verwondering over de pracht van het moerasparelmoertje was ik helemaal in de ban van de gele juweeltjes. En zette ik alles op alles om er een te blijven volgen om die ergens rustend op een tak of bloem op de dia te krijgen. Maar dat viel niet mee, want behalve dat de gele tipjes nooit stilzitten, zag ik bij elke vijf stappen weer iets anders vliegen waar mijn blik

Het geel oranjetipje.

naar toe werd getrokken. Zo'n plek waar je als fanatiek vlinderaar binnen vijf minuten overspannen raakt!

Het zou niet voor lang zijn, want er naderde weer een nieuw dreigend wolkendek dat zich zeker voor langere tijd voor de zon zou plaatsen. Het grijszwarte gevaarte kon mij er echter nog niet van weerhouden om toch nog even een gedeelte van het gebiedje te onderzoeken waar veel gele oranjetipjes vlogen. Gelukkig wist ik niet van ophouden, want tussen de gele pracht ontdekte ik plotseling een wat grotere vlinder. Het was vliegend eigenlijk een onopvallende vaal grijsgele verschijning. Maar toen hij uiteindelijk tussen de grassprietten ging zitten spreidde hij onmiddellijk de vleugels en toonde zijn prachtige, onverwachte kleuren. Ik had geluk: geheel onverwacht was één van mijn 'vlinderwensjes' uitgekomen. Zo'n vlinder die je elke keer in je vlindergids tegenkomt en waarbij je denkt: die zou ik wel eens willen zien!, maar ja.... En toch, hier zat-ie dan, geheel onbeschadigd en vol van kleur, een *Zerynthia rumina*, oftewel de Spaanse pijpbloemvlinder. Ongeveer twee minuten liet een van de mooiste vlinders van Europa zich bekijken en fotograferen. Al zou het zijn gaan hagelen en stormen, deze vakantie kon wat mij betreft niet meer stuk. Met geopende vleugels leek hij tussen het gras op zoek te zijn naar een droge schuilplaats, maar had blijkbaar de juiste plek niet gevonden want ineens ritselde de vlinder weg, net zo onopvallend als toen hij op het veldje verscheen.

Het wolkendek had weer bezit genomen van de zon en de eerste dikke druppels begonnen te vallen. Onmiddellijk was hiermee het sprookje over. Er fladderde niks meer vrolijk rond. Ook voor de vlinders was het noodzakelijk, net als voor ons, een droge schuilplaats te zoeken.

Een beetje zon doet echt wonderen. ■